

LBRIS

We know
books

**ALICE
FEENEY**

**SOȚIA
SOȚULUI
MĂU**

Traducere din engleză și note de
Roxana Brinceanu

**STORIA
BOOKS**

1

EDEN

30 octombrie

Toată lumea minte și toată lumea moare. Acestea două sunt singurele lucruri de care poți fi sigur într-o lume incertă. Sunt fericită în semiîntuneric. Acea fâșie subțire de timp care separă noaptea de zi și ziua de noapte. Amurg. Apus. Căderea nopții. Dacă dăm lucrurilor un nume diferit, este mai ușor să ne prefacem că nu au același sens. Ca dragostea și inima frântă. Nicio bucurie nu durează la infinit. Însă nici suferința nu durează la infinit, iar timpul este prea prețios pentru a fi irosit. Așa că, deși se face târziu și cerul se îmbracă deja pentru amurg, ies în noapte și alerg.

Aerul rece al serii îmi lovește fața și îmi înțeapă pielea și văd norii propriei respirații în față, dar îmi place frigul aproape la fel de mult pe cât îmi place întunericul. Mirosul mării îmi inundă simțurile și aud valurile neobosite spărgându-se în depărtare, devenind din ce în ce mai puternice cu cât mă apropiu. Următoarele șaiszeci de minute sunt doar ale mele. În următoarea oră nu mai sunt doar o soție, o mamă sau o femeie care încearcă să-și găsească drumul într-o lume din ce în ce mai pierdută. În următoarea oră sunt doar eu. Îmi las grijile în urmă, împreună cu telefonul, știind că toate problemele mă vor aștepta când ajung acasă.

Cobor dealul alergând spre sat, cu coada lungă și blondă legănându-mi-se dintr-o parte în alta, în timp ce adidașii lovesc pavajul. Trăiesc pentru aceste momente în care mă simt din nou tânără și liberă. Treizeci și ceva de ani nu înseamnă bătrânețe, însă piatra de hotar a unei zile de naștere importante m-a motivat să fac câteva schimbări. Alergatul a fost doar una dintre ele. Sunt foarte recunoscătoare pentru tot ce am – soțul meu, casa noastră, sănătatea, libertatea noastră –, dar uneori nu mă pot abține să mă întreb cum ar fi putut arăta lucrurile dacă aș fi făcut alegeri diferite când eram mai tânără. Viața este plină de uși și fundături și sunt sigură că toată lumea se întreabă din când în când *ce-ar fi fost dacă*. Alerg puțin mai repede, ca și cum aș putea scăpa de gânduri dacă pun suficientă distanță între mine și ele. Mă pricep să fug de lume când viața reală devine prea zgomotoasă.

Pitorescul sat pescăresc, care a devenit recent căminul nostru e mic, desuet și liniștit. Hope Falls este mărginit de coasta Cornwallului, pe o parte, și de pajiștile sălbatice, pe cealaltă. Când pui piciorul în sat, pare o călătorie înapoi în timp și îmi place să trăiesc într-un loc cu atât de multă istorie. Cele moderne au rareori o poveste bună de spus, un pic cam ca oamenii moderni. O rețea de alei înguste și străzi pietruite, înghesuite de șiruri de case mici și magazine independente neconvenționale, coboară spre malul mării. Aproape toate magazinele sunt închise, la fel și cafenelele și restaurantele în această perioadă a anului, când turiștii se retrag în orașele din care au venit. Foste căsuțe de pescari, văruiate în nuanțe pastelate frumoase, mărginesc portul, dar majoritatea dintre ele sunt acum case de vacanță, așa că iarna rămân pustii. Atmosfera de oraș-fantomă i-ar putea deranja pe unii, dar mie îmi plac pacea și liniștea. Mă calmează.

Continui să alerg și încetinesc doar când ajung la galeria de artă, dar tot nu mă opresc.

Nici măcar când îmi văd numele pe un afiș în vitrină.

EDEN FOX

Expoziție a unui artist local

În această seară, la ora 20:00

Prima mea expoziție încă pare un vis devenit realitate.

Un vis pe care l-am avut de foarte mult timp. Prea mult timp.

Asta se întâmplă când trăiești visurile altcuiva în loc de ale tale.

M-am căsătorit de tânără. Ani buni, a fi soție și mamă a părut să-mi ocupe tot timpul, dar acum, că fiica noastră nu mai locuiește cu noi, în sfârșit am ceva timp liber să fac din nou ceva pentru mine. Odată ce am trecut peste vinovăția inițială de a mă pune pe primul loc, mi-a făcut bine să-mi recuperez ambiția, iar pictura este adevărata mea pasiune. Visurile se estompează pe măsură ce îmbătrânim. Uneori dispar complet, viața reală le absoarbe complet, dar încerc să le resuscitez pe ale mele. În seara asta este prima dată când îmi expun lucrările și este prima dată când eu și soțul meu ne vom întâlni noii vecini. Oameni care sper că ne-ar putea deveni prieteni, pentru că nu am prea mulți. Doare să-mi amintesc de ce, așa că mă concentrez asupra respirației, îmi găsesc ritmul și fug de grijile mele.

În curând mă ajung din nou din urmă.

Soțul meu nu a mai fost el însuși de când fiica noastră s-a mutat de acasă și noi ne-am mutat aici. Nu mă pot hotărî dacă este doar sindromul cuibului gol sau ceva mai mult. Să plecăm din oraș a fost ideea mea, dar să ne stabilim în Cornwall a fost a lui, în ciuda slujbei sale din Londra.

Harrison a păstrat vechiul nostru apartament din oraș și uneori stă acolo în loc să vină acasă la mine. Nu mă deranjează; munca lui este importantă. Mă deranjează că o vizitează în secret pe fiica noastră fără mine și crede că nu știu, dar ei doi au avut întotdeauna o legătură mai strânsă. Chiar dacă eu sunt cea care a renunțat la viața proprie ca să aibă grijă de ea și să o crească, pentru că el era prea ocupat.

E aproape complet întuneric când ajung în portul pitoresc, unde mă întâmpină priveliștea panoramică asupra oceanului. Zidurile înalte, din granit negru, ale portului au protejat acest sat peste două sute de ani și, fără îndoială, vor mai rămâne în picioare mult timp după ce eu nu voi mai fi. Robuste. Puternice. Sigure. Aceste ziduri sunt tot ce eu nu sunt, dar mi-aș dori să fiu, și ating piatra pentru noroc, chiar dacă știu că așa ceva nu există. Șiruri de bărci de pescuit, legănate de ape, decorează malul, culorile lor diferite fiind acum estompate de umbre, iar aerul nopții e nemișcat, răcoros și liniștit. Până când mă întorc pe poteca de coastă, ultima lumină a fost înghițită sub orizont și singurul lucru care luminează marea acum este reflexia lunii pline: o cărare argintie sclipitoare, care dansează pe valurile înnegrite. Cerul pare o pătură neagră infinită, acoperită cu paiete în formă de stele, un întreg univers de nesfârșite posibilități și minuni, și îmi amintește cât de mici și nesemnificativi suntem noi și problemele noastre, uneori aparent insurmontabile.

Sunt îngrozitor de timidă. Gândul că voi întâlni în seara asta atâția străini la galerie, știind că toți mă vor judeca în tăcere *pe mine*, nu doar munca mea, mă umple de frică. Unora le place o petrecere bună; personal, prefer o carte bună. Am petrecut mulți ani singură acasă, având grijă de fiica noastră. Lucrurile ar fi putut fi diferite dacă ea ar fi fost *normală*, dar avea nevoie de mine nonstop și, prin urmare, nu mai am

experiență când vine vorba de situații sociale. Rareori ies din casă în ultima vreme, cu excepția alergatului. Harrison este opusul. El a știut întotdeauna cum să-i farmece pe străini și să-i facă să se îndrăgostească de el. La fel cum a făcut și cu mine. Nu am fost niciodată o persoană sociabilă. Am petrecut o viață întreagă simțind că nu mă potrivesc și că nu aparțin locului, dar sper că lucrurile ar putea fi diferite acum, că ne-am mutat aici.

Un început complet nou pentru o versiune a mea complet nouă.

Alerg cu vântul sărat al mării în față și sunetul liniștitor al oceanului în urechi; întețesc ritmul de-a lungul celei mai abrupte părți a potecii de coastă până în vârful dealului, unde există o cascadă care se prăbușește peste faleză. Eu și Harrison am avut recent un picnic romantic aici, să privim apusul. El l-a numit *locul nostru special*, dar punctul pitoresc care a dat numele orașului Hope Falls* este și locul unde mulți oameni renunță la speranță. Afișul cu numărul de hotline pentru sinucigași, atent poziționat, îmi strică întotdeauna starea de spirit. Cred că uneori speranța dă greș. Continui pe traseul circular aproximativ încă un kilometru și jumătate, apoi ies de pe poteca de coastă, îndreptându-mă mai spre interior și spre pajiștea sălbatică. Alerg ca să scap de toate astea, dar ajung întotdeauna înapoi de unde am pornit. Nu-mi scapă ironia.

Casa noastră este chiar la marginea satului, singură în vârful unui deal abrupt, construită literalmente în stâncile cu vedere la Hope Falls. Se numea Spyglass când am cumpărat-o și numele e pe măsura clădirii ciudate, cu ferestrele sale imense care arată ca niște ochi. Casa are pereți albi, strâmbi și văluriți, iar faptul că știu că este a noastră pentru

* „Cascada Speranței”, dar și „Unde speranța se prăbușește” (engl.)(n.t.).

totdeauna mă face tare fericită. Este o emoție pe care nu am mai simțit-o de ceva vreme și sunt ușurată că încă se potrivește. Sper că rochia vintage din catifea neagră pe care am ales să o port mai târziu încă se potrivește și ea.

Spyglass a fost construită în secolul al XVI-lea; a aparținut anterior unei femei care locuise acolo timp de aproape o sută de ani. Când am pășit prima dată înăuntru, arăta mai mult ca un muzeu decât ca o casă, nimic nu putea fi mai diferit de stilul nostru de viață într-un apartament modern în Londra, și mi-am dat seama că Harrison nu era convins. Costurile potențiale aproape l-au făcut să-i scape din vedere potențialul, dar când eu mă îndrăgostesc de ceva, trebuie să-l am. Renovarea este mai mult treaba mea decât a lui, soțul meu nu are răbdarea necesară, dar uneori chiar și cea mai simplă schimbare poate transforma un loc – sau un om –, făcându-l aproape de nerecunoscut.

Când ajung la poarta din față, văd pe alee mașina lui Harrison, cumpărată în criza vârstei de mijloc. Sunt atât de fericită că s-a întors acasă de la Londra la timp pentru expoziție încât alerg pe aleea din grădină, încântată să-l văd. De-a lungul anilor am avut parte de multe momente grele și suferințe, dar toate acestea sunt în urmă acum. Hope Falls este un nou început pentru căsnicia noastră, nu doar pentru mine, și sper că va fi mândru de mine în seara asta. Poate se va uita la mine așa cum o făcea înainte, când încă eram noi. Cine eram odată se luptă mereu cu cine vreau să fiu.

Singurul lucru pe care îl iau cu mine când alerg este cheia de la ușa din față.

Când mă duc să o bag în broască, pare să nu se potrivească, așa că încerc din nou.

Tot nu intră și nu înțeleg.

E ca și cum ar fi cheia greșită – sau casa greșită, ceea ce nu

este posibil. Asta e singura proprietate de pe drumul liniștit de țară cu vedere la sat.

Mă uit la cheie, apoi la ușă. Cheia este pe un breloc pe care Harrison mi l-a dat în ziua în care am cumpărat casa. Am împărțit o sticlă de șampanie în locul nostru special de lângă cascadă, privind apusul soarelui și răsăritul lunii, iar el mi-a înmânat o cutie de cadou frumoasă. Înăuntru era cheia casei, fixată de un breloc de argint având pe o față numele meu, Eden, înconjurat de stele, și cuvintele *Te iubesc până la lună și înapoi!* pe cealaltă parte.

Încerc din nou să deschid ușa și, când cheia tot nu se potrivește, bat ușor de trei ori cu ciocănelul în formă de vulpe. Trebuie să existe o explicație simplă. Probabil că Harri îmi va lua cheia din mână și o va băga direct în broască, făcându-mă să mă simt ca o fraieră. Gândul îmi aduce din nou zâmbetul pe buze, dar este repede înlocuit de o încruntare.

Nu soțul meu deschide ușa.

Ci o femeie.

N-am mai văzut-o niciodată, dar este ceva familiar la ea.

Seamănă mult cu mine.

— Pot să te ajut? întrebă și sunt șocată de cât de mult ni se aseamănă și vocile.

La început nu scot niciun cuvânt. Simt că nu pot. Doar stau acolo și mă uit șocată la ea.

Poartă rochia mea neagră de catifea, cea pe care urma să o îmbrac în seara asta.

— Cine ești? întreb, dar glasul îmi iese ca o șoaptă.

— Sunt Eden Fox. Locuiesc aici.

EDEN

— *Eu* sunt Eden Fox. Ce tot spui acolo?

Femeia se holbează la cheia pe care o țin încă în mână, ca și cum aș flutura o armă. Mă privește de sus în toate felurile, făcându-mă să mă simt ciudat de jenată din cauza hainelor mele de alergare, când ea poartă rochia *mea* și stă în casa *mea*. Apoi se uită la mine ca și cum m-ar crede nebună sau periculoasă ori ambele.

Pentru o clipă, mă întreb dacă nu cumva așa sunt.

Dar eu *sunt* Eden Fox și aceasta *este* casa mea.

Chiar dacă ne-am mutat doar acum câteva săptămâni, de atunci abia dacă am părăsit Spyglass. Fosta proprietară a locuit aici aproape o sută de ani. A spune că locuința era într-o stare de degradare ar însemna să fiu politicoasă, dar lucrurile care se strică pot fi adesea reparate cu puțină dragoste și muncă asiduă. În ciuda salariului impresionant al soțului meu ca director executiv al unei companii din Londra, după mutare tot nu mai rămăseseră mulți bani de cheltuit, așa că am făcut chiar eu o mare parte din muncă. Nu am uitat cum am scos covoarele, cum am lustruit podelele sau am vărui peretii de una singură, în timp ce Harrison era încă în oraș. Mi-am pus sângele, transpirația și sufletul în acest loc.

Această casă este a mea.

— Cred că ai făcut o greșală, spune femeia care susține că este a ei și că ea este *eu*.

Seamănă puțin cu mine.

Poartă hainele mele.

Chiar miroase a parfumul meu.

Femeia începe să închidă ușa și eu mă simt ciudat și dezorientată, ca atunci când știi că ai un vis urât și încerci să te trezești. Dar asta nu e un vis și nu înțeleg ce se întâmplă.

Pun piciorul în prag, împiedicând-o să închidă ușa, iar ea se uită la adidașii mei. Gura ei formează un O perfect. Pare atât de șocată, încât aproape că îi cer iertare.

— Nu știi cine ești, dar asta este casa *mea*! insist.

— Evident faci o confuzie. M-am mutat aici acum câteva săptămâni, spune ea, părând speriată.

Dar minte.

Nu *ea* s-a mutat aici acum câteva săptămâni, ci *eu*.

Un milion de gânduri îmi trec prin minte, dar niciunul nu are sens.

Mă tem că este un fel de furt de identitate elaborat, dar există foarte puține lucruri de valoare înăuntru. Harrison are un loc de muncă bine plătit, dar cu ipoteca și cheltuielile pentru fiica noastră, nu suntem bogați în bani. Nu există niciun motiv logic pentru ca cineva să vrea să-mi fure numele, viața sau lucrurile. Suntem doar oameni obișnuiți, trăim într-o casă obișnuită, ducem vieți obișnuite. Aș fi vrut să nu-mi fi lăsat telefonul pe blatul din bucătărie. Cel puțin atunci aș putea suna pe cineva, deși nu sunt sigură pe cine. Studiez fața femeii, tulburată de cât de asemănător arătam. Părul ei lung și blond este chiar și coafat la fel ca al meu, machiajul e în același stil minimalist și știu că aceasta este rochia mea. Am luat-o de la un mic butic din Londra și o am de mulți ani, am reparat-o cu mâna mea când s-a rupt la o

petrecere. De obicei mă descurc, orice ar fi, și repar totul în viața mea.

Seamănă într-adevăr cu mine. O versiune a mea puțin mai în vârstă, mai șlefuită. Precum cea care aș fi putut fi dacă mi-ar fi păsat mai mult de felul în care arăt. Dacă aș fi putut petrece ultimii zece ani având grijă doar de mine, și nu de familia mea.

Mâna femeii strânge ușa de la intrare și pe degetele ei văd altceva ce recunosc.

Îmi poartă inelul de logodnă și verigheta.

Întotdeauna le dau jos când ies la jogging. Nu vreau să atrag atenția asupra mea când alerg singură noaptea. Renunț la orice obiect valoros când sunt vulnerabilă, din cauza unei frici adânc înrădăcinate să nu-mi fie luate lucrurile pe care le iubesc, lucrurile pentru care am muncit mult să le obțin și să le păstrez.

Mă uit la inelul meu. La rochia mea. La casa mea. La fața ei.

Confuzia se transformă în mânie, iar frica, în furie.

— Ce dracu' se întâmplă? izbucnesc.

Încearcă din nou să închidă ușa.

— Te-am rugat să părăsești proprietatea mea.

— Nu e proprietatea *ta*, nebuno! spun, ridicând vocea.

Deodată, pare îngrozită și se uită peste umărul meu ca și cum ar putea fi cineva în spatele meu în întuneric. Mă uit și eu, nu e nimeni acolo, dar, când mă întorc să verific, văd din nou mașina lui Harrison pe alee.

— Unde e soțul meu?

— Nu știu cine ești sau cine e soțul tău, spune ea, recăpătându-și stăpânirea de sine. Dar, dacă nu pleci imediat, o să sun la poliție.

— Bine. Sună! Dacă aș avea telefonul, aș suna chiar eu.

Și apoi aud vocea lui și e așa o ușurare!

— E totul în regulă? întreabă Harrison, care vine în grabă pe holul din spatele ei și se uită fix în direcția mea.

Este încă îmbrăcat în costumul de la birou, un Armani negru, cu cămașă și cravată neagră. Deși e cu zece ani mai mare decât mine, aspectul său îngrijit și simțul vestimentar impecabil îl fac adesea să pară mai tânăr. Unii bărbați devin mai frumoși cu vârsta, iar soțul meu se numără printre ei. El este stânca mea. Iubitul meu. Cel mai bun prieten. Orice ar fi povestea asta, acum, că e el aici, totul va fi în regulă.

Ea răspunde înainte să o pot face eu.

— *Femeia* asta crede că locuiește aici, îi spune ea. Face tot felul de amenințări și nu scoate piciorul din ușă.

Mă aștept ca el să vrea să știe cine naiba e *ea* și să mă lase să intru.

Dar Harrison stă în pragul ușii noastre, o înconjoară protector cu brațul pe femeia pe care n-am mai văzut-o nicio dată, apoi se uită urât la mine înainte de a vorbi:

— Asta e casa noastră. Nu te cunosc. Te rog să pleci!

Apoi soțul meu îmi trânteste ușa în nas.